

кото му е потребенъ и хлѣбътъ, хлѣбътъ е потребенъ на челѣка да храни тѣлото му, а пакъ науката, да храни душата му. Освѣнъ туй ще додѣ време, което не е далѣкъ, дѣто безъ що-годѣ наука челѣкъ не ще може нито хлѣбъ да намѣри. Овзи челѣкъ, който храни само тѣлото, а не мисли за душевната храна, не може да бжде съвършенъ челѣкъ. Туй го казва и святото писание, тѣй говори и самъ нашиятъ Спасителъ Исусъ Христосъ.

Ний виждами, че лошавото поведение и суровитѣ обичаи са намѣрватъ по-много между неученитѣ. Който знай да чете и да пише, кога нѣма работа, ще сѣди да храни душата си съ тѣзи Божествена храна, а пакъ комуто тя липсва, той глѣда да премине времето си въ кавететата, кръчмитѣ, или по лозята съ развратни игри или пѣсни. Туй за жалость са съглѣдва въ нашитѣ калфи и чираци, които незнаятъ да четятъ и да пишатъ. Тѣ прокарватъ времето си, хубавото си младо и скъпоцѣнно време съ таквизъ занимания, които удушаватъ добритѣ чувствавания на челѣка и го правятъ да не вижда и да не познава истинскитѣ нужди на чедовѣщината. Който е познаилъ туй жалостно положение на тѣзи млади наши братия, трѣба да му плаче сърдцето, и трѣба слѣдователно сѣки съ всичкитѣ си сили да помогне, за да избавимъ тѣзи наши млади братия отъ туй страшно и черно невѣжество.

Може да има нѣкой си да помисли, че и той може да стане масторъ, ако и да не знае писмо. Тукъ е сѣки излѣганъ. Минъ са онуй време, когато и безкнижнитѣ хора можѣхъ да ставатъ мастори. Тогазъ много малко хора отбирахъ отъ писмо, и сѣкий отъ незнающитѣ си забѣлѣжваше земаннето и даванието съ работѣ. Тогазъ нѣмаше сенети и контрати и почти всичкитѣ алжнѣверни ставахъ на честна дума. Нъ сега са минъ онуй време, днесъ всичкото става на писмо. Днесъ, който